

den Fyr i Historien. Hvergang han løftede Bøssen mod Krusifikset for at tage Sigte, rystede hans Haand, og saasnart han vilde røre ved Aftrækkeren, lammedes hans Arm, — og han blev alle sine Dage ikke andet end en almindelig Søndagsjæger. Jeg synes, den Historie er som et Billede paa hele Menneskehedens Afmagt overfor Overtroens Spøgelser. Aldrig fik man Mod til at slaa Afgudsbillederne tilgavns for Panden. Hvordan Pokker det er ... i sidste Øjeblik har man altid faaet Anfægtelser.“

Han vendte sig om mod Kristusbilledet bagved dem og vedblev i stigende Ophidselse:

„Se paa den blege Herre, der hænger der! Hvornaar fik vi Mod til at spytte ham vor Modbydelighed lige i Ansigtet? Se rigtig paa ham, Jakobe! En saadan fræk Ydmyghed! Denne tarvelige Tilskuestillen af sin Ynkkelighed! ... Naa, hans Tid faar vel Ende snart! Friskytter vil vi være! Med Heksekugler skal der skydes nu! ... Se her!“

Han sprang overmodig op og trak en svær Magasin-Revolver frem af et Læderhylster, som han bar bagpaa under sin Jakke. Før Jakobe kunde forhindre det, havde han spændt Hannen. Med Udraabet: „Nu skyder jeg det nye Aarhundrede ind!“ — sendte han et Skud mod Krusifikset, der blev ramt i den ene Side, saa der røg nogle Træsplinter ud i Luften.

I samme Øjeblik gik der som et Suk gennem Naturen. Nede fra Dalen lød et hult Drøn, der, alt mens det hurtigt steg i Styrke, kastedes frem og tilbage mellem Bjergvæggene som en langtrullende, underjordisk Torden.

Per havde vendt sig. Han var et Nu ganske bleg. Men da det gik op for ham, hvad det var, brød han ud i en Skoggerlatter. Han huskede nu ogsaa, at han under Opstigningen et Par Steder havde set Opslag ved Siden af Stien, hvor der paa tre Sprog stod: „Man bemærke Ekkoet!“

„Ja — ruml kun, Spøgelser!“ raabte han overgivent, hævede paany Revolveren og løsnede de tilbageværende Skud ret op i Luften, saa en ny og forstærket Rallen og Brølen fyldte Dalen, som om virkelig en Hærskare af Bjergaander var sluppen løs.